

[Arbejdsministeren]

og vi er selvfølgelig parat til at drøfte og diskutere de ting, som har været nævnt. Det afgørende for os er ikke en ganske bestemt model. Det afgørende for os er at komme i gang med noget, der har et indbygget perspektiv i sig.

Fru Lilli Gyldenkilde talte om afbalancering i den samlede pakke og mente, at dette måske fra regeringens side var et forsøg på at fremstille noget sukker, der skulle få pillen til at glide ned. Ja men sådan er det ikke set ud fra regeringens synspunkt. Afbalanceringen for lønmodtagernes ofre er selvfølgelig indgrebet i forhold til priser, skattelovgivning osv. Forslaget om at komme i gang med en overskudsdeling, medbestemmelsesreform, er fremsat for at give hele politikken perspektiv netop på disse nøgleområder, hvor vi er enige om, at politikken skal have perspektiv. Man har bevidst i forslaget lagt op til, at det afgørende er den indflydelse, der hersker for den enkelte virksomheds ansatte, det virksomhedsdemokrati, der skal opbygges, understøttet af den fælles fond, som selvfølgelig er en meget væsentlig del af forslaget.

Jeg er glad for fru Lone Dybkjærs indlæg i retning af, at man bekræfter, at man er indstillet på gennemførelsen af en obligatorisk overskudsdeling, at man er indstillet på gennemførelse af ændringer, der betyder øget indflydelse for de ansatte på de enkelte arbejdspladser, oplysning om virksomheder osv., og at man selvfølgelig på den baggrund er parat til at forhandle om regeringens forslag, selv om man har en række stærke bemærkninger om den fælles fond i denne forbindelse. Der er jo ikke noget overraskende i de radikales synspunkter. Jeg synes dog trods alt, at man skal give forhandlingerne en chance. Min vurdering er nemlig, at det radikale venstre står over for en situation, som man selv gentagne gange har peget på, nemlig at hvis indkomspolitikken skal have perspektiv, så skal man også tage fat på en ejendomsretsreform.

For 100 år siden havde det danske samfund en dybtgående krise, som man løste gennem en egentlig ejendomsretsreform, som bragte dette samfund et betydeligt skridt videre, og som dengang progressive partier – jeg håber ikke, jeg fornærmer de nuværende repræsentanter for de samme partier – stod for inden for dansk landbrug. Det var en egentlig ejendomsretsreform. Det, der er ud-

fordringen nu, er selvfølgelig, om vi uanset vort forskellige udgangspunkt mestrer at fremstille en løsning, som gør det muligt at komme i gang med dette perspektiv.

Jeg skal endelig over for fru Lone Dybkjær bekræfte, at arbejdsmændene ... jeg mener embedsmændene i arbejdsministeriet, men man kunne såmænd lige så godt i denne forbindelse kalde dem arbejdsmændene, har haft et enormt arbejdspress – jeg er ked af at sige, at jeg heri er enig med fru Lone Dybkjær. Det tror jeg ikke var blevet ændret, selv om vi havde fået et samarbejdsudvalg, hvad vi i øvrigt har i forvejen. Der kan være presede situationer, hvor man er nødt til at arbejde meget, og det vil jeg selvfølgelig gerne udtrykke min anerkendelse for. Måske kan man på den baggrund sætte nogle af hr. Ninn-Hansens bemærkninger fra før i relief.

Jeg er glad for nogle af de bemærkninger, fru Mimi Jakobsen gjorde, om, at man ikke er helt negativt indstillet over for lønmodtagerindflydelse og ejendomsret, men jeg må nu alligevel sige, at indlægget på mig virkede overordentlig negativt, ikke bare over for dette konkrete forslag, men også over for tanken om, at lønmodtagerne kan få indflydelse i deres egen virksomhed. Man sagde vist noget om, at de ansatte ikke bare skulle sidde rundt om et bord og snakke sig frem til nogle løsninger, der måtte være nogle ganske bestemte veluddannede teknikere og direktører, der traf alle beslutningerne i erhvervslivet. Sådan opfattede jeg fru Mimi Jakobsens indlæg.

Ja men hvad er realiteten? Her taler vi om ejerforholdene, og man behøver ikke at have nogen lang uddannelse eller nogen særlig teknisk ekspertise for eksempelvis at arve en virksomhed. Det, der alene er tale om, er, at lønmodtagerne får en andel af den ejendomsret, der er til de enkelte virksomheder, knyttet sammen i en solidarisk ordning gennem den fælles fond. Det perspektiv anfægter ikke, at der fortsat skal være dygtige virksomhedsledere. Tværtimod viser erfaringerne fra vort tillidsmandssystem klart, at det ikke mindst er en god ting for virksomhederne, at der er et aktivt engagement, og at der er en viden, en interesse hos medarbejderne, der kan fremme udviklingen i de enkelte virksomheder.

Hr. Kurt Hansen holdt et stort foredrag om, at det, at arbejdsgiverne obligatorisk skal